

In dankbare herinnering

Herman Seiger

echtgenoot van
Mien Seiger - Strootman

Hij werd geboren op 9 september 1917 te Deurningen. Gesterkt door het Sacrament der Ziekenzalving overleed

hij in zijn vertrouwde omgeving op zaterdag 24 juli 2004. Na een gezongen uitvaartdienst hebben we hem te ruste gelegd op het parochiële kerkhof te Deurningen.

Pa was een geboren en getogen Deurninger en werd gekend als 'Bakkers Herman'. Hij leefde samen met Ma tot zijn pensioen op zijn ouderlijk huis. De laatste twintig jaar woonde hij dicht bij de kerk. Het geloof was zijn houvast en gaf hem kracht vooral op momenten dat hij steun nodig had en bij moeilijke levensvragen. Pa was een gevoelige, emotionele man en wilde orde houden door vaste patronen; dit gaf hem houvast. Hij werd geraakt o.a. door de dood van zijn 5 jarig broertje Antonius en heeft de laatste jaren, samen met Ma, het verdriet verwerkt van hun overleden ongedoopte dochtertje Ria.

Hij vervulde de plicht en had de wilskracht om te werken. Pa heeft veertig jaar bij Gelderman in ploegendienst gewerkt. Op de terugweg van zijn werk, nam hij vaak het tweede trekpaard van de noabers mee, om zijn land te bewerken. Zijn motto was *"wat ge heden doen kunt, moet ge niet uitstellen tot morgen."*

Pa wisselde graag zijn gedachten uit over de inhoud van het eeuwige leven en praatte over de actualiteiten in de wereld. Pa was een sfeermaker, speelde in de vroegere jaren accordeon en danste graag met Ma. Hij kon mooi smakelijk vertellen en had humor tot zelfs in zijn laatste nacht.

In de begin jaren van zijn huwelijk genas hij van tuberculose in het sanatorium te Boekelo. Op de eerste plaats was hij zijn eigen dokter met natuurlijke middelen en wilde zichzelf nooit verleiden tot slechte leefgewoontes. In alles wat hij deed als opa, vader en man kon hij zichzelf zijn.

Herman op de fiets over de kerkweg is een blijvende herinnering voor velen. Hij fietste in weer en wind naar zijn werk, meer dan zeventig jaar als DSVD-supporter naar de voetbal en naar paardenconcoursen van zijn zoons. De laatste twintig jaar fietste hij naar zijn aardappelland, moestuin en deed zijn dagelijkse ronde langs de kinderen in Deurningen om een helpende hand te bieden.

In februari 2003 kreeg hij bericht van een ongeneeslijke ziekte, maar bleef de dingen doen. Langzamerhand moest hij inleveren en de ziekte kreeg de overhand. Hij zei dan ook vaak: *"old word'n is mooi, mer old wen'n is....."* Voor de afleiding legde hij de laatste tijd vaak een kaart met ma of met zijn kinderen.

In de laatste dagen van zijn leven heeft Pa heel bewust afscheid genomen. Hij wilde thuis blijven en niet naar het ziekenhuis voor een volgende behandeling. Pa heeft op de dag voor zijn sterven in het bijzijn van Ma en alle kinderen zijn ziekenzalving ontvangen en loofde Ma tot in zijn laatste uur voor de goede zorgen.

Toch geeft het ons een goed gevoel dat hij stierf zoals hij wenste.

Wij houden Pa met droefheid in handen en geven hem over aan de liefdevolle God, die met zijn liefde sterker is dan de dood.

Het is goed zo.

Voor uw medeleven tijdens de ziekte, bij het overlijden en de begrafenis van mijn man, onze vader en opa willen wij u hartelijk danken.

Moeder Seiger, kinderen en kleinkinderen